

หลักเกณฑ์และมาตรการ
ในการอนุรักษ์และฟื้นฟูพื้นที่ชุ่มน้ำ
อย่างยั่งยืน

กรมทรัพยากรน้ำ

๒๕๖๓

สำนักอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งน้ำ

พื้นที่ชุ่มน้ำ (Wetland)

คำจำกัดความของพื้นที่ชุ่มน้ำ

อนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำ หรือ อนุสัญญาแรมซาร์ (Ramsar Convention) ได้ให้คำจำกัดความของพื้นที่ชุ่มน้ำ (Wetlands) หมายถึง "พื้นที่ลุ่ม พื้นที่ราบลุ่ม พื้นที่ลุ่มชื้นแฉะ พื้นที่ฉ่ำน้ำ มีน้ำท่วม มีน้ำขัง พื้นที่พรุ พื้นที่แหล่งน้ำ ทั้งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น ทั้งที่มีน้ำขังหรือท่วมอยู่ถาวรและชั่วคราว ทั้งที่เป็นแหล่งน้ำนิ่งและน้ำไหล ทั้งที่เป็นน้ำจืด น้ำกร่อยและน้ำเค็ม รวมไปถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเล และพื้นที่ของทะเล ในบริเวณซึ่งเมื่อน้ำลดลงต่ำสุดมีความลึกของระดับน้ำไม่เกิน ๖ เมตร"

(www.ramsar.org)

ทั้งนี้ พื้นที่ชุ่มน้ำตามหลักเกณฑ์นี้มีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการขุดลอกสำหรับกักเก็บน้ำเพื่อใช้ประโยชน์ทางการเกษตร

ลักษณะทั่วไป

พื้นที่ชุ่มน้ำของประเทศไทยครอบคลุมพื้นที่ประมาณ ๓๖,๖๑๖ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณร้อยละ ๗.๕ ของพื้นที่ประเทศไทย โดยเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำน้ำจืดหรือพื้นที่ชุ่มน้ำในแผ่นดิน (Inland wetlands) ร้อยละ ๔๕ ของพื้นที่ชุ่มน้ำทั้งหมด ได้แก่ แม่น้ำ ลำคลอง ทะเลสาบและป่าพรุ ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ ๕๕ เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำชายฝั่งทะเล (Coastal wetlands) ได้แก่ ปากแม่น้ำ หาดทราย หาดโคลน ป่าชายเลน แนวปะการังและแหล่งหญ้าทะเล เป็นต้น (สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม, ๒๕๔๒)

บทบาท คุณค่า และความสำคัญ

บทบาท หมายถึง ขบวนการทางธรรมชาติ ที่เกิดขึ้นโดยมนุษย์ไม่เข้าไปเกี่ยวข้องโดยตรง แต่กิจกรรมของมนุษย์อาจมีผลกับขบวนการทางธรรมชาติ เช่นการขุดลอกทางน้ำทำให้น้ำไหลเร็วขึ้นซึ่งมีผลต่อเนื้องกับ

ขบวนการทางธรรมชาติอื่น ๆ เรียกโดยรวมได้ว่า “การบริการของระบบนิเวศ” (ecosystem services) ประกอบด้วย ๔ ด้านหลัก ๑) ด้านการเป็นแหล่งผลิต ๒) ด้านการควบคุม ๓) ด้านการสนับสนุน และ ๔) ด้านวัฒนธรรม (ที่มา: Sub-Global Assessment – SGA)

คุณค่า หมายถึง ประโยชน์ที่เกิดขึ้นแก่มนุษย์จากการทำงานตามบทบาทของส่วนต่าง ๆ ของระบบนิเวศ คุณค่าทางเศรษฐกิจ แสดงได้ในรูปของตัวเงิน แต่คุณค่านี้อาจวัดได้หลายวิธี และไม่จำกัดเฉพาะที่มีราคาตลาดเท่านั้น แต่หมายถึงค่าของความเต็มใจที่จะจ่ายเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์นั้น ๆ

ความสำคัญ พื้นที่ชุ่มน้ำเป็นระบบนิเวศที่มีบทบาทหน้าที่ ตลอดจนคุณค่าและความสำคัญต่อวิถีชีวิต ทั้งมนุษย์ พืช และสัตว์ ทั้งทางนิเวศวิทยา เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ คุณประโยชน์ที่พึงมีพึงได้จากพื้นที่ชุ่มน้ำ สามารถจัดตามบทบาทได้ ๓ มิติ ดังนี้

๑. เพื่อรักษาระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพ (ecosystem and biodiversity function)

๑.๑ มีความสำคัญทางนิเวศวิทยาและการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งมีชีวิตหลายชนิดต้องพึ่งพาอาศัยพื้นที่ชุ่มน้ำ เพื่อความสมบูรณ์ของวงจรชีวิต พืชและสัตว์ป่าหลายชนิดจะพบเห็นได้เฉพาะในพื้นที่ชุ่มน้ำเท่านั้น

๑.๒ เป็นทรัพยากรธรรมชาติ ที่คนสามารถเข้าไปเก็บเกี่ยวมาใช้ประโยชน์ ได้แก่ ทรัพยากรป่าไม้ ทรัพยากรพืชและสัตว์ป่า ทรัพยากรประมง ทรัพยากรพืชอาหารสัตว์ ทรัพยากรการเกษตร

๑.๓ เป็นแหล่งรวมสายพันธุ์พืชและสัตว์ประจำถิ่น อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสายพันธุ์ที่มีลักษณะเด่น เป็นที่ต้องการในเชิงพาณิชย์

๑.๔ ช่วยป้องกันรักษาและลดการพังทลายของตลิ่ง ช่วยยึดดิน ปะทะแรงลมพายุกระแสน้ำ และคลื่น ทั้งยังช่วยป้องกันพื้นที่ กิจกรรมและทรัพย์สินต่าง ๆ

๑.๕ ช่วยดักจับกักเก็บธาตุอาหาร ที่ถูกพัดพามากับน้ำและตะกอนเอาไว้

๑.๖ ช่วยดักจับกักเก็บสารพิษหลายชนิด ที่ยึดเกาะอยู่กับอนุภาคของดิน ที่พัดพามากับน้ำและตะกอนเอาไว้

๑.๗ ช่วยชะลอการไหลของน้ำ ดักจับตะกอนที่พัดพามาจากพื้นที่ตอนบน พืชพรรณที่ขึ้นอยู่ในพื้นที่ชุ่มน้ำ เช่น อ้อ แคม กก และหญ้า ช่วยชะลอความเร็วของน้ำ กักเก็บตะกอน จึงช่วยลดการตื้นเขิน และรักษาคุณภาพของพื้นที่ชุ่มน้ำ

๑.๘ เป็นแหล่งส่งผ่านเคลื่อนย้ายถ่ายเทธาตุอาหารและมวลชีวภาพ ไปตามเส้นทางน้ำ หรือตามการไหลของน้ำผิวดิน เพิ่มพูนความอุดมสมบูรณ์ให้แก่ระบบนิเวศโดยรอบและบริเวณใกล้เคียง

๒. เพื่อการใช้ประโยชน์ของมนุษย์ (human use value function)

๒.๑ เป็นแหล่งน้ำ ทั้งน้ำจืด น้ำกร่อย ที่คน พืช และสัตว์ เข้าไปใช้ประโยชน์ได้โดยตรงหรือนำมาใช้ในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งนี้ต้องไม่เกินศักยภาพของน้ำที่มีอยู่เดิมสำหรับรักษาระบบนิเวศน์ นอกจากนี้ พื้นที่ชุ่มน้ำยังช่วยรักษาสมดุลของระดับน้ำใต้ดิน

๒.๒ เป็นแหล่งเก็บกักน้ำฝนและน้ำท่า ที่ไหลบ่าลงมาจากพื้นที่ตอนบนของกลุ่มน้ำ ช่วยลดและป้องกันปัญหาน้ำท่วมฉับพลันที่จะเกิดกับพื้นที่โดยรอบ

๒.๓ มีบทบาทช่วยป้องกันน้ำเค็ม น้ำจืดที่ไหลมาตามทางน้ำต่าง ๆ จะไหลผ่านพื้นที่ชุ่มน้ำแล้วไหลลงสู่ชั้นน้ำใต้ดินในพื้นที่ชุ่มน้ำ และช่วยผลักดันน้ำเค็มมิให้รุกเข้ามาในแผ่นดิน

๒.๔ เป็นแหล่งทรัพยากรพลังงานหลายรูปแบบ เช่น ไม้เพื่อการเผาถ่าน ไม้เชื้อเพลิง

๒.๕ มีความสำคัญต่อการคมนาคมทางน้ำในท้องถิ่น เป็นเส้นทางคมนาคมที่มีประสิทธิภาพโดยมีค่าใช้จ่ายในการขนส่งต่ำ และเกิดผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมน้อย

๓. เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ วิถีชีวิต และวัฒนธรรมท้องถิ่น (educational function)

๓.๑ เป็นแหล่งสำคัญสำหรับการศึกษาวิจัยทางธรรมชาติวิทยา เป็นสถานที่ใช้สอนให้การศึกษาและอบรมกระบวนการความสมดุลในระบบธรรมชาติทั้งระบบ แก่ประชาชนได้ทุกกลุ่มทุกระดับ

๓.๒ มีความสำคัญต่อนันทนาการและการท่องเที่ยว กิจกรรมที่พบเห็นได้เสมอ เช่น กีฬาทางน้ำ การตกปลา การดูนก การถ่ายภาพธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การว่ายน้ำ การดำน้ำ การแข่งเรือ การพายเรือชมธรรมชาติ

๓.๓ เป็นส่วนหนึ่งของภูมิทัศน์และมีบทบาทช่วยส่งเสริมรักษาความสมดุลของกระบวนการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในธรรมชาติ เช่น เป็นแหล่งสะสมคาร์บอน ช่วยรักษาสมดุลของภูมิทัศน์

สภาพปัญหาของพื้นที่ชุ่มน้ำ

ปัจจุบันพื้นที่ชุ่มน้ำทั่วประเทศ มีสภาพเสื่อมโทรม และขีดความสามารถในการใช้ประโยชน์ลดลงอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ เนื่องจากสาเหตุหลัก ๔ ประการ คือ

๑. การบุกรุกพื้นที่ เพื่อการใช้ประโยชน์ เช่น เป็นที่อยู่อาศัย กิจกรรมทางเศรษฐกิจ การก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานหรือสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ

๒. การตื้นเขิน จากการทับถมของตะกอนและดินโคลน เนื่องจาก การชะล้างพังทลายของดินในพื้นที่ป่าที่เป็นแหล่งต้นน้ำลำธารมีสภาพเสื่อมโทรม

๓. คุณภาพน้ำ การปล่อยน้ำเสียและขยะสิ่งปฏิกูลลงในแหล่งน้ำทั้งจากชุมชน โรงงานอุตสาหกรรม พื้นที่เกษตรกรรมที่มีการใช้สารเคมีโดยรอบ

๔. การรุกรานของชนิดพันธุ์ (พันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์) ต่างถิ่น

การแพร่ระบาดของชนิดพันธุ์ต่างถิ่นที่ถูกนำเข้ามาหรือเข้ามาโดยวิธีใด ๆ จากถิ่นอื่น ด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ แต่ชนิดพันธุ์เหล่านั้นส่วนใหญ่สามารถดำรงชีวิตอยู่และมีความทนทานต่อสภาวะต่าง ๆ ได้ดี ส่งผลเสียต่อสมดุลของระบบนิเวศตามธรรมชาติของพื้นที่

ชนิดพันธุ์ต่างถิ่น หมายถึง ชนิดพันธุ์สิ่งมีชีวิตที่ไม่เคยปรากฏในถิ่นชีวภูมิศาสตร์หนึ่งมาก่อน แต่ถูกนำเข้ามาหรือเข้ามาโดยวิธีใด ๆ จากถิ่นอื่นซึ่งอาจดำรงชีวิตอยู่และสามารถสืบพันธุ์ได้หรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของปัจจัยแวดล้อมและการปรับตัวของชนิดพันธุ์นั้น เช่น ผักตบชวา ปลาชุกเกอร์ และหอยเชอรี่

ชนิดพันธุ์ต่างถิ่นที่รุกราน หมายถึง ชนิดพันธุ์ต่างถิ่นที่เข้ามาแล้วสามารถตั้งถิ่นฐาน มีการแพร่กระจายได้ในธรรมชาติ เป็นชนิดพันธุ์เด่นในสิ่งแวดล้อมใหม่ และเป็นชนิดพันธุ์ที่อาจทำให้ชนิดพันธุ์พื้นเมืองสูญพันธุ์ รวมไปถึงส่งผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพ และก่อให้เกิดการสูญเสียทางสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสุขภาพอนามัย (สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม, ๒๕๕๒)

สาเหตุที่นำไปสู่ปัญหาความเสื่อมโทรมของพื้นที่ชุ่มน้ำ ประกอบด้วย

๑. ขาดความรู้ และความตระหนักถึงคุณค่าของพื้นที่ชุ่มน้ำ

การขาดความรู้ และความตระหนักถึงคุณค่าของพื้นที่ชุ่มน้ำในด้านระบบนิเวศ เศรษฐกิจ การเมือง สังคม วัฒนธรรม และประเพณีท้องถิ่น ของหน่วยงานภาครัฐ และประชาชนในพื้นที่ ส่งผลให้การกำหนดนโยบาย มาตรการ และการใช้พื้นที่ชุ่มน้ำเป็นไปอย่างไม่เหมาะสม เช่น มุ่งเน้นการเก็บกักน้ำสูงสุดสำหรับนำไปใช้ประโยชน์ด้านการเกษตรจนพื้นที่ชุ่มน้ำกลายเป็นบึงหรือทะเลสาบ

๒. กระบวนการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ไม่เหมาะสม และไม่ครอบคลุม

กระบวนการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ไม่เหมาะสม และไม่ครอบคลุม จึงทำให้การวางแผนในปัจจุบันยังขาดการปรับความสมดุลของความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากหลาย ๆ ฝ่าย และหน่วยงานด้านการจัดการ ก็ยังขาดสมรรถนะในการที่จะดึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการวางแผน จึงส่งผลให้ขาดความเป็นธรรมในการเข้าถึงและการใช้ประโยชน์จากคุณค่าของพื้นที่ชุ่มน้ำที่แท้จริง

๓. การใช้ประโยชน์อย่างไม่เหมาะสม และเกินศักยภาพของพื้นที่ชุ่มน้ำ (carrying capacity)

ศักยภาพของพื้นที่ชุ่มน้ำครอบคลุมถึง ขนาดของพื้นที่ ปริมาณน้ำ ความหลากหลายของพืชและสัตว์ท้องถิ่น ที่มนุษย์สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้โดยไม่ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศของพื้นที่ชุ่มน้ำ สำหรับการใช้ประโยชน์อย่างไม่เหมาะสม เช่น

๓.๑ ความต้องการน้ำจากภาคการใช้ด้านต่างๆเพิ่มขึ้น

โดยเฉพาะภาคการเกษตรในฤดูแล้ง จึงมีการสูบน้ำจากพื้นที่ชุ่มน้ำมากเกินไปจนปริมาณน้ำที่จำเป็นสำหรับการรักษาความสมดุลของระบบนิเวศ

๓.๒ การใช้เนื้อที่ของพื้นที่ชุ่มน้ำเพื่อกิจกรรมอื่นๆ เช่น

การระบายน้ำออกจากพื้นที่พรุเพื่อนำพื้นที่มาทำการเกษตร ทำให้ดินในพรุแปรสภาพเป็นดินกรดมีผลกระทบต่อพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ดั้งเดิม และยังทำให้มีโอกาที่ซากพืชที่สะสมเป็นชั้น ๆ ใต้ดินติดไฟยากแก่การดับไฟ หรือการสร้างสิ่งก่อสร้างในพื้นที่ชุ่มน้ำเพื่อการพาณิชย์ด้วยการถมที่ดิน

๔. กิจกรรมของมนุษย์ที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพทางธรรมชาติที่เชื่อมโยงกับพื้นที่ชุ่มน้ำ เช่น

๔.๑ การทำลายพื้นที่รับน้ำ เช่น การเปลี่ยนแปลงพื้นที่รอบ ๆ พื้นที่ชุ่มน้ำเป็นพื้นที่ทางการเกษตร ที่ปลูกพืชเชิงเดี่ยวเป็นการลดความหนาแน่น และความหลากหลายของพืชพรรณ ซึ่งส่งผลให้เกิดการชะล้างพังทลายของหน้าดิน ปัญหาที่เกิดตามมาคือ การตื้นเขินของแหล่งน้ำกีดขวางเส้นทางการไหลของน้ำ ทำให้ตะกอน ปริมาณสารอินทรีย์ และวัชพืชในพื้นที่ชุ่มน้ำเพิ่มขึ้น ส่งผลเสียต่อการสูญเสียพื้นที่รับน้ำ ทำให้การผันแปรของปริมาณน้ำที่จะไหลลงสู่พื้นที่ชุ่มน้ำไม่เป็นไปตามฤดูกาล

๔.๒ การรุกรานของโครงการด้านการพัฒนา ทั้งของภาครัฐและเอกชน เป็นโครงการที่ตอบสนองความต้องการการพัฒนาของหน่วยงานในท้องถิ่นและประชาชนทั่วไป สิ่งก่อสร้างหรือสิ่งปลูกสร้างมักจะรุกรานเข้าไปในพื้นที่ชุ่มน้ำ เป็นการกีดขวางทางน้ำ และปรับเปลี่ยนระบบนิเวศธรรมชาติ

๔.๓ การเพาะเลี้ยงกุ้ง ป่อเลี้ยงกุ้งและการจัดการการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอื่น ๆ มีการนำน้ำทะเลลงสู่ระบบนิเวศในแผ่นดิน ซึ่งส่งผลให้ความเค็มเพิ่มขึ้น การปล่อยน้ำเสียที่มีปริมาณสารเคมีสูงลงสู่พื้นที่ชุ่มน้ำ ทำให้คุณภาพของดินในพื้นที่ดังกล่าวเสื่อมโทรมลง

๔.๔ การทำประมงแบบทำลายล้าง โดยวิธีการและการใช้เครื่องมือประมงผิดกฎหมาย ซึ่งเป็นการทำลายแหล่งอาหาร แหล่งอนุบาลสัตว์น้ำวัยอ่อน และในที่สุดจะทำให้ผลผลิตทางการประมงลดลง

๔.๕ การขุดลอกพื้นที่ชุ่มน้ำ เพื่อเก็บกักน้ำเพิ่มขึ้น เป็นแนวคิดที่มักจะใช้สำหรับการวางแผนเพื่อนำน้ำไปให้เกษตรกร โดยรอบโดยการขุดเปลี่ยนสภาพพื้นที่ชุ่มน้ำเป็นอ่างเก็บน้ำ ทั้งนี้เพราะไม่เข้าใจบทบาท และคุณค่าของพื้นที่ชุ่มน้ำ

๔.๖ การสูบน้ำใต้ดิน ขึ้นมาใช้เพื่อใช้ทางการเกษตรในบริเวณรอบๆ พื้นที่ชุ่มน้ำมากเกินไป ทำให้ระดับน้ำใต้ดินลดลง และดึงน้ำออกจากพื้นที่ชุ่มน้ำ อาจก่อให้เกิดปัญหาแผ่นดินทรุดตัวด้วย

๕. การนำเข้า และการรุกรานของชนิดพันธุ์พืชหรือสัตว์ต่างถิ่น

การนำเข้าชนิดพันธุ์ต่างถิ่น การนำชนิดพันธุ์ต่างถิ่นมาสู่พื้นที่ชุ่มน้ำอาจเกิดโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ แต่ชนิดพันธุ์เหล่านั้นส่วนใหญ่สามารถดำรงชีวิตอยู่และมีความทนทานต่อสภาวะต่าง ๆ ได้ดี ส่งผลต่อสมดุลของระบบนิเวศ เช่น ผักตบชวา ปลาชุกเกอร์ และหอยเชอรี่

๖. การปล่อยน้ำเสียที่ไม่ได้ผ่านการบำบัดของชุมชนและอุตสาหกรรมลงสู่พื้นที่ชุ่มน้ำ

การปล่อยน้ำเสียที่ไม่ได้รับการบำบัดลงสู่แหล่งน้ำ ส่งผลเสียต่อพื้นที่ชุ่มน้ำและคุณภาพน้ำ น้ำเสียบางชนิดประกอบไปด้วยปริมาณสารอินทรีย์ในปริมาณสูง ซึ่งจะใช้ออกซิเจนในการย่อยสลายปริมาณมาก ส่งผลให้เกิดปรากฏการณ์ยูโทรฟิเคชัน (eutrofication) และ/หรือการเจริญเติบโตของสาหร่ายอย่างรวดเร็ว (algae bloom)

๗. กฎหมาย นโยบาย และแผนปฏิบัติการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำมีความซ้ำซ้อน ขัดแย้ง และขาดการบูรณาการ

โดยที่มีหน่วยงานหลายหน่วยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำ จึงยากต่อการกำหนดนโยบายและแนวทางให้ทุกหน่วยงานปฏิบัติตามทิศทางเดียวกัน กอปรกับแต่ละหน่วยงานก็มีพันธกิจตามกฎหมายของตนเอง ซึ่งเกิดความซ้ำซ้อนตลอดจนขัดแย้งกันในทางปฏิบัติ

หลักเกณฑ์และมาตรการ
ในการอนุรักษ์และฟื้นฟูพื้นที่ชุ่มน้ำ
อย่างยั่งยืน

หลักเกณฑ์และกรอบแนวคิดในการอนุรักษ์ พื้นที่แหล่งน้ำ พื้นที่ชุ่มน้ำ

กรอบแนวคิด (Conceptual Framework) ประกอบด้วย ๒ มาตรการ คือ

๑. มาตรการหลัก ซึ่งจะเป็นมาตรการพื้นฐานที่ผู้เกี่ยวข้องต้องใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษา ออกแบบ และทำการพัฒนาสำหรับพื้นที่ชุ่มน้ำทุกประเภทที่ระบุในหลักเกณฑ์นี้
๒. มาตรการด้านเศรษฐกิจและสังคม การวางแผนอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึง วิถีชีวิต วัฒนธรรม บทบาท และความต้องการของท้องถิ่นอย่างแท้จริง เพื่อต่อยอดให้เกิดประโยชน์ในการสร้างรายได้ ดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์วิถีชีวิตของชุมชนที่อาศัยรอบ ตลอดจนสุนทรียภาพของพื้นที่ชุ่มน้ำอย่างยั่งยืน

ประเภทของพื้นที่ชุ่มน้ำ

ประเภทพื้นที่ชุ่มน้ำที่จะปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนด ประกอบด้วย

๑. หนองน้ำ บึง ทะเลสาบ พรุ ป่าบุงป่าทาม

๑.๑ หนองน้ำ หมายถึง แหล่งน้ำตื้น ๆ ขนาดเล็กที่มีความลาดชันน้อย ไม่มีเขื่อนน้ำล้น ส่วนใหญ่เป็นที่ลุ่ม น้ำท่วมในฤดูฝนจะกลายเป็นพื้นน้ำกว้างใหญ่ แต่ในฤดูแล้งปริมาณน้ำอาจลดลงมาก จนตื้นเขินไปทั้งหมด บริเวณรอบ ๆ หนองน้ำจะมีพืชล้มลุกขึ้นอยู่หนองน้ำส่วนใหญ่จะอยู่ใกล้เสียงหรือติดกับแม่น้ำ

๑.๒ บึง หมายถึง แหล่งน้ำขนาดกลางหรือใหญ่ที่มีน้ำท่วมขังตลอดปี มีความลึกพอประมาณ ลักษณะชายฝั่งเป็นที่ราบมีพรรณไม้พุ่มหรือต้นไม้ขึ้นอยู่โดยรอบ

๑.๓ ทะเลสาบ เป็นแหล่งน้ำขนาดใหญ่ที่ล้อมรอบด้วยผืนดิน มีพื้นที่กว้างและลึก นอกจากนี้ทะเลสาบยังครอบคลุมถึงแหล่งน้ำที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ด้วย

๑.๔ พรุ เป็นประเภทของป่าดิบชื้นประเภทหนึ่ง ที่อยู่ในพื้นที่ราบลุ่ม เกิดจากแอ่งน้ำจืดเกิดขังตัวติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน มีการสะสมของชั้นดินอินทรีย์วัตถุ เช่น ซากพืช ซากสัตว์ เศษซากของต้นไม้ ใบไม้ต่าง ๆ จนย่อยสลายช้า ๆ กลายเป็นดินพีต (peat soil) หรือดินอินทรีย์ที่มีลักษณะหยุ่นยวบเหมือนฟองน้ำที่มีความหนาแน่นน้อยอุ้มน้ำได้มาก และพบว่าการสะสมระหว่างดินพีตกับดินตะกอนทะเลสาบลับกัน ๒-๓ ชั้น

๑.๕ ป่าบุงป่าทาม หรือในชื่อทางราชการว่า “ป่าบึงน้ำจืด” เป็นคำในภาษาไทยถิ่นอีสาน เป็นระบบนิเวศหนึ่งที่มีลักษณะเป็นที่ราบน้ำท่วมถึงริมฝั่งแม่น้ำ ระบบนิเวศป่าบุงป่าทามในภาคอีสานมีความสำคัญในการเป็นแหล่งทรัพยากรอาหารของคนอีสาน มีพื้นที่กระจายอยู่ทั่วทั้งภาคทั้งในตลอดแนวแม่น้ำหลักและแม่น้ำสาขา การใช้ประโยชน์จากป่าบุงป่าทาม มีผลโดยตรงต่อความมั่นคงด้านอาหารในระดับครัวเรือนและชุมชนที่อยู่ใกล้พื้นที่ป่าบุงป่าทาม

๒. แม่น้ำ ลำคลอง

๒.๑ แม่น้ำ หมายถึง ธารน้ำธรรมชาติขนาดใหญ่ที่มีน้ำไหลตลอดปีจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำ หรือจากต้นน้ำไปสู่ปลายน้ำคือทะเล เป็นแหล่งน้ำที่สำคัญที่เกิดเองตามธรรมชาติ

๒.๒ คลอง หมายถึง ทางน้ำหรือลำน้ำที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือเกิดจากการขุดโดยมนุษย์เพื่อเชื่อมกับแม่น้ำหรือลงสู่ทะเล

ข้อยกเว้น

หลักเกณฑ์และมาตรการในการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำที่กำหนดต่อไปนี้ ยกเว้นไม่ครอบคลุม

๑. อ่างเก็บน้ำที่อยู่ในความดูแลของกรมชลประทาน และการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย หรือส่วนราชการอื่น

๒. ทางน้ำชลประทานในความดูแลของกรมชลประทานเพื่อการส่งน้ำหรือระบายน้ำ เนื่องจากมีพระราชบัญญัติชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ บังคับใช้อยู่แล้ว

๓. แหล่งปลาประจำหมู่บ้านตามภารกิจของกรมประมง

๔. พื้นที่ชายฝั่งทะเลและพื้นที่ของทะเล ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

๑. มาตรการหลัก

มาตรการหลักแบ่งออกเป็น ๒ แนวทางหลักคือ แนวทางที่เน้นเกี่ยวกับกิจกรรมที่ไม่ใช้สิ่งก่อสร้างหรือไม่ใช้เครื่องมือทางวิศวกรรม และกิจกรรมที่ใช้สิ่งก่อสร้างหรือใช้เครื่องมือทางวิศวกรรม

๑.๑ มาตรการไม่ใช้สิ่งก่อสร้าง เป็นการกำหนดกฎเกณฑ์ ระเบียบและการบังคับใช้กฎหมาย การสร้าง มาตรการทางสังคม ตลอดจนการสร้างความรู้ความเข้าใจถึงการบริหารจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำ แก่ผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียในบริเวณพื้นที่ชุ่มน้ำ การสร้างเครือข่ายในการดูแลรักษาพื้นที่ชุ่มน้ำอย่างเป็นรูปธรรม ประกอบด้วย

- (๑) การสำรวจกำหนดขอบเขต และขึ้นทะเบียนพื้นที่ชุ่มน้ำ รวมทั้งทางน้ำเข้า-ออกตามธรรมชาติ หรือที่สร้างขึ้นให้ชัดเจนเพื่อการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ โดยใช้มาตรการทางกฎหมาย สร้าง แรงจูงใจ และส่งเสริมให้มีการนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม
- (๒) การวางแผนอนุรักษ์ฟื้นฟู ให้คำนึงถึงมิติทางศิลปะ สุนทรียภาพ วัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนวิถี ชีวิต และสังคมท้องถิ่น
- (๓) การอนุรักษ์ฟื้นฟูพื้นที่ชุ่มน้ำจะต้องอยู่บนพื้นฐานของการรักษาสมดุลนิเวศและกลมกลืนกับ ธรรมชาติ (Nature Base Solution) พร้อมกับตระหนักว่าฐานทรัพยากรเป็นทรัพย์สินร่วมกันของ สังคม
- (๔) การกำหนดความต้องการใช้น้ำของกลุ่มอาชีพต่าง ๆ รอบแหล่งน้ำ รวมทั้งน้ำเพื่อรักษาระบบ นิเวศ เพื่อให้สามารถจัดสรรการใช้ทรัพยากรน้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับสมดุล ธรรมชาติ
- (๕) การสร้างการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคประชาชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใน พื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่ชุ่มน้ำ

๑.๒ มาตรการการใช้สิ่งก่อสร้าง เป็นมาตรการที่จะต้องอาศัยการออกแบบ และก่อสร้างอาคาร หรือ สิ่งก่อสร้างทางวิศวกรรมเพื่อ การควบคุม การป้องกัน และการฟื้นฟู สภาพทางกายภาพของพื้นที่ชุ่มน้ำ ทั้งนี้สิ่งก่อสร้างจะต้องเน้นความสอดคล้องกับระบบนิเวศ การดำเนินโครงการพัฒนาพื้นที่ชุ่มน้ำประเภท หนองน้ำ บึงและทะเลสาบ หากเข้าข่ายประเภท ขนาดโครงการที่ต้องดำเนินการจัดทำรายงานการ วิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ๒๕๖๑ และกฎหมาย หรือมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง ผู้รับผิดชอบหรือเจ้าของโครงการจะต้องดำเนินการตามที่กฎหมาย ระเบียบกำหนดไว้ ซึ่งในการออกแบบ ทางวิศวกรรมจะต้องเน้นหลักการ ดังต่อไปนี้

- (๑) ต้องไม่ถมที่เพิ่มเติมเพื่อสร้างสิ่งปลูกสร้างบุกรุกพื้นที่ชุ่มน้ำ ตลอดจนให้เรือถอนสิ่งก่อสร้างที่บุกรุกเดิมอันมีผลกระทบต่อระบบนิเวศอย่างมีนัยสำคัญ ยกเว้นการปรับปรุงภูมิทัศน์ หรือสร้างเส้นทาง เดินเพื่อศึกษาธรรมชาติ

- (๒) ต้องจำกัดการก่อสร้างถนนหรือคันดินล้อมรอบพื้นที่ชุ่มน้ำเพื่อป้องกันผลกระทบต่อระบบการไหลเวียนของน้ำ และการบุกรุกพื้นที่เพิ่มเติม
- (๓) ต้องไม่ทำการขุดลอกเพิ่มพื้นที่น้ำมากกว่าเดิมเพื่อนำน้ำไปทำการเกษตรหรือใช้ประโยชน์อื่นใดที่เกินศักยภาพของพื้นที่ชุ่มน้ำ
- (๔) ควรใช้การดูตมมากกว่าการขุดดินโคลนที่มากับน้ำในรูปของตะกอนสะสมของอินทรีย์วัตถุของพืชบกและพืชน้ำ โดยดินโคลนที่ขุดสามารถพ่นกลับไปยังสองฝั่งหรือรอบ ๆ บริเวณที่ต้องการขุดลอกเพื่อเป็นปุ๋ยของพืชในพื้นที่ชุ่มน้ำ
- (๕) ต้องอนุรักษ์หรือก่อสร้างทางน้ำเข้า ทางน้ำออก เพื่อรักษาระบบหมุนเวียนของน้ำ และสมดุลของระบบนิเวศพื้นที่ชุ่มน้ำ

๒. มาตรการด้านเศรษฐกิจและสังคม

ในการบริหารจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำแต่ละแห่งจำเป็นต้องทราบถึงผู้ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับพื้นที่นั้น ๆ ซึ่งอาจจำแนกออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ ดังนี้

- (๑) ผู้ได้ประโยชน์จากการใช้พื้นที่นั้นโดยตรง เช่น ทำการประมง เก็บเกี่ยวผลผลิตจากพืชในพื้นที่ เช่น เก็บบัวมาขาย ผู้มาท่องเที่ยวในพื้นที่
- (๒) ผู้ได้ประโยชน์ทางอ้อม เช่น ผู้ที่อยู่ทำน้ำที่ปลอดภัยจากการถูกน้ำท่วมเพราะน้ำถูกเก็บไว้ในพื้นที่
- (๓) ผู้มีหน้าที่บริหารจัดการพื้นที่ มีหน้าที่ควบคุมการเข้าใช้ประโยชน์บริการทางนิเวศต่างๆจากพื้นที่ เนื่องด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำมักจะเป็นพื้นที่สาธารณะประโยชน์ การเข้าถึงบริการทางนิเวศจากพื้นที่มักจะมีลักษณะเปิด (open access) ซึ่งจะทำให้การใช้ประโยชน์มีมากเกินไปที่เหมาะสม

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการจัดระบบการเข้าถึงทรัพยากรเพื่อให้สามารถควบคุมการใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสมได้ มาตรการด้านเศรษฐกิจ และสังคม จึงควรครอบคลุมมิติทางเศรษฐกิจ และสังคมไปพร้อม ๆ กัน ดังนี้

- ๒.๑ สํารวจกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ชุ่มน้ำแต่ละแห่ง โดยจำแนกตามลักษณะการใช้ประโยชน์ที่เกิดขึ้นจริง ตามฤดูกาลต่าง ๆ ตลอดจนรูปแบบการบริหารจัดการพื้นที่ตามสภาพความเป็นจริง
- ๒.๒ ประเมินและจัดอันดับ คุณค่า มูลค่าทางเศรษฐกิจ และศักยภาพของพื้นที่ชุ่มน้ำแต่ละแห่ง ตามคุณค่าและความสำคัญทั้ง ๓ มิติ ประกอบด้วย ๑) เพื่อรักษาระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพ ๒) เพื่อการใช้ประโยชน์ของมนุษย์ และ ๓) เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ วิถีชีวิต และวัฒนธรรมท้องถิ่น ทั้งนี้ ควรคำนึงถึงทั้งประโยชน์ทางตรง และทางอ้อมในการใช้พื้นที่

๒.๓ ศึกษาศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และสังคมท้องถิ่นของพื้นที่ชุ่มน้ำแต่ละแห่ง ความสำคัญของเรื่องนี้อยู่ที่ว่าสิ่งเหล่านี้มักมีส่วนในการกำหนดลักษณะการใช้ประโยชน์และรูปแบบการบริหารจัดการพื้นที่ และถ้ามีการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันจะส่งผลในการใช้ประโยชน์และการบริหารจัดการในอนาคต เช่นมีการเปลี่ยนแปลงเครื่องมือทำการประมง หรือการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการท่องเที่ยวในพื้นที่

๒.๔ ส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วม สร้างความตระหนัก และปลูกจิตสำนึกรักภักดีต่อธรรมชาติให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างเป็นระบบครบวงจร เนื่องจากการมีส่วนร่วมในปัจจุบันเป็นองค์ประกอบสำคัญในการบริหารจัดการพื้นที่ จึงมีความจำเป็นที่ต้องส่งเสริม ทำให้เกิดขึ้นจริง และได้รับการยอมรับจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องในพื้นที่

๒.๕ พิจารณาโอกาสและความเป็นไปได้ในการสร้างงาน เพิ่มรายได้ และมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ชุ่มน้ำแต่ละแห่ง หากสามารถจะหาโอกาสในการสร้างงานและเพิ่มรายได้ในลักษณะดังกล่าว ก็จะได้รับยอมรับจากชุมชน เกิดความหวงแหน และร่วมกันดูแลรักษา

๒.๖ จัดให้มีองค์กรเพื่อบริหารจัดการโดยเน้นผู้มีส่วนได้เสียรับหน้าที่ร่วมกับองค์กรปกครองท้องถิ่นในการดำเนินการหรือการสร้างเครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์สำหรับนำรายได้ไปใช้ในการดูแลรักษาพื้นที่ชุ่มน้ำแต่ละแห่งให้เกิดความยั่งยืน

คำสั่งกรมทรัพยากรน้ำ

ที่ ๓๖๖ / ๒๕๖๓

เรื่อง แต่งตั้งที่ปรึกษาการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร

บึงสีไฟเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำระดับนานาชาติ และเป็นแหล่งน้ำจืดที่มีขนาดใหญ่เป็นลำดับที่ ๕ ของประเทศไทย ปัจจุบันมีสภาพเสื่อมโทรม จำเป็นต้องได้รับการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำอย่างเป็นระบบให้อารมณ์คุณค่าอย่างยั่งยืน ดังนั้น อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.๒๕๓๔แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๔๕ จึงแต่งตั้งที่ปรึกษาการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร โดยมีองค์ประกอบ หน้าที่และอำนาจ ดังนี้

๑. องค์ประกอบ

๑. รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ อนุกุลอำไพ	ที่ปรึกษา
ประธานคณะทำงานยุทธศาสตร์เรื่องอนุรักษ์และพื้นที่ชุ่มน้ำลำคลองและแหล่งน้ำธรรมชาติ	
สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วสันต์ จอมภักดี	ที่ปรึกษา
ประธานโครงการวิศวกรรมเพื่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม	
คณะวิศวกรรมศาสตร์	
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะกาญจน์ เที้ยธิทรัพย์	ที่ปรึกษา
ศูนย์วิจัยและฝึกอบรมด้านการจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำ	
คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์	
มหาวิทยาลัยมหิดล	
๔. รองศาสตราจารย์ ประพฤติ เกิดสืบ	ที่ปรึกษา
คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์	
มหาวิทยาลัยมหิดล	
๕. อาจารย์ไมเคิลปริพล ตั้งตรงจิตร	ที่ปรึกษา
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	

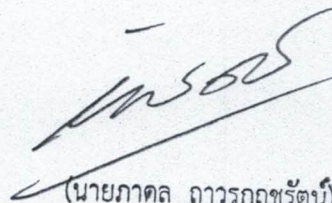
๖. รองศาสตราจารย์ ดร.สนิทา วงษา
หัวหน้าภาควิชาครุศาสตร์โยธา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	ที่ปรึกษา
๗. ดร.เทอดเกียรติ ศักดิ์คำดวง
ผู้เชี่ยวชาญด้านสถาปนิกผังเมือง	ที่ปรึกษา
๘. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จาริต ดิงศภัทย์
ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์	ที่ปรึกษา

๒. หน้าที่และอำนาจ

ให้คำปรึกษาแนะนำต่อกรมทรัพยากรน้ำ คณะกรรมการ และคณะทำงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้
ความคิดเห็นในการสำรวจออกแบบดำเนินงานฟื้นฟู พัฒนาบึงสีไฟเพื่อให้ได้แบบแปลนพร้อมประมาณราคา
ตามหลักวิชาการ และเหมาะสมกับบริบทที่เกี่ยวข้องให้บึงสีไฟดำรงคุณค่าอย่างยั่งยืน

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

(นายภาคท ถาวรฤชรัตน์)
อธิบดีกรมทรัพยากรน้ำ

คำสั่งกรมทรัพยากรน้ำ

ที่ ๓๗๖ / ๒๕๖๓

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการอนุรักษ์ฟื้นฟูบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร

บึงสีไฟเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำระดับนานาชาติ และเป็นแหล่งน้ำจืดที่มีขนาดใหญ่เป็นลำดับที่ ๕ ของประเทศไทย ปัจจุบันมีสภาพเสื่อมโทรม จำเป็นต้องได้รับการอนุรักษ์ฟื้นฟูอย่างเป็นระบบให้อำรงคุณค่าอย่างยั่งยืน ดังนั้น อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๔๕ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการอนุรักษ์ฟื้นฟูบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร โดยมีองค์ประกอบ หน้าที่และอำนาจ ดังนี้

๑. องค์ประกอบ

๑. ผู้อำนวยการสำนักอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งน้ำ	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายสันต์ เข้มประสิทธิ์	คณะกรรมการ
ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการอนุรักษ์ พัฒนา และฟื้นฟูแหล่งน้ำ	
สำนักอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งน้ำ	
๓. ผู้อำนวยการสำนักประสานความร่วมมือระหว่างประเทศ หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๔. ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและประสานมวลชน หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๕. นายนิติพันธุ์ ตรงการดี	คณะกรรมการ
ผู้อำนวยการส่วนแผนงานและประเมินผล	
สำนักอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งน้ำ	
๖. นายสุชาติ ศิริจิงสกุล	คณะกรรมการ
ผู้อำนวยการส่วนเทคโนโลยีและมาตรฐาน	
สำนักอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งน้ำ	
๗. นางสาวศิริธิป พินิจบุญญาวงค์	คณะกรรมการ
ผู้อำนวยการส่วนวางแผน	
สำนักอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งน้ำ	
๘. นางกานดา คูประเสริฐ	คณะกรรมการ
วิศวกรโยธาชำนาญการ	
รักษาการวิศวกรชำนาญการพิเศษ	
สำนักประสานความร่วมมือระหว่างประเทศ	
๙. นางวลิตา ขวนขยัน	คณะกรรมการ
นักวิทยาศาสตร์ชำนาญการ	
ผู้อำนวยการส่วนช่วยอำนวยความสะดวก	
สำนักงานเลขานุการกรม	

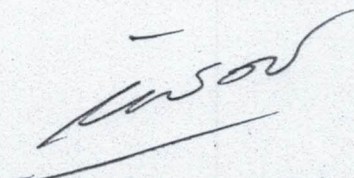
๑๐. นายเทพรัตน์ วิริโยธิน คณะทำงาน
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
ปฏิบัติหน้าที่แทนผู้อำนวยการส่วนประชาสัมพันธ์
สำนักงานเลขาธิการกรม
๑๑. นายคมสัน สัจจะวรรณคุณ คณะทำงานและเลขานุการ
ผู้อำนวยการส่วนมาตรการ
สำนักอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งน้ำ
๑๒. นางสาวสุทธิณี น้อยเหลือ คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
วิศวกรโยธาชำนาญการ
สำนักอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งน้ำ
๑๓. นายวิศ เกิดสมบัติ คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
วิศวกรโยธาปฏิบัติการ
สำนักอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งน้ำ

๒. หน้าที่และอำนาจ

๑. ศึกษาสถานภาพปัจจุบันของบึงสีไฟและวางแผนแนวทางการอนุรักษ์ฟื้นฟูอย่างเป็นระบบให้ธำรงคุณค่าอย่างยั่งยืน
๒. จัดทำแผนอนุรักษ์ฟื้นฟูบึงสีไฟระยะสั้น ระยะกลาง ระยะยาว โดยการมีส่วนร่วม
๓. เสนอมาตรการที่เหมาะสมเพื่อดำเนินการในระยะเร่งด่วน และรายงานต่ออธิบดีภายใน ๖๐ วัน
๔. ปฏิบัติงานอื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

(นายภาตล ถาวรภุชรัตน์)
อธิบดีกรมทรัพยากรน้ำ

คำสั่งกรมทรัพยากรน้ำ
ที่ ๓๓๔ / ๒๕๖๓

เรื่อง แต่งตั้งที่ปรึกษาการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำ จังหวัดพิจิตร (เพิ่มเติม)

ตามคำสั่งกรมทรัพยากรน้ำ ที่ ๓๒๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ เรื่อง แต่งตั้งที่ปรึกษาการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำ จังหวัดพิจิตร นั้น

เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพเห็นผลอย่างเป็นรูปธรรมในการปฏิบัติงานและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน จึงอาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ จึงแต่งตั้งที่ปรึกษาการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำ จังหวัดพิจิตร (เพิ่มเติม) โดยมีองค์ประกอบ หน้าที่และอำนาจ ดังนี้

องค์ประกอบ

๑. รองศาสตราจารย์ ดร.ไกรวุฒิ เกียรติโกมล
ที่ปรึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	ที่ปรึกษา
๒. ดร. คุณากร เพชรคง
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
คณะกรรมการสหวิทยาการเพื่อการวิจัยและพัฒนา	ที่ปรึกษา
๓. นายศุเรนทร์ รูปนางกูร
นักวิจัยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	ที่ปรึกษา

หน้าที่และอำนาจ

ให้คำปรึกษาแนะนำต่อกรมทรัพยากรน้ำ คณะกรรมการ และคณะทำงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ความคิดเห็นในการสำรวจออกแบบดำเนินงานพื้นที่ พัฒนาบึงสีไฟเพื่อให้ได้แบบแปลนพร้อมประมาณราคาตามหลักวิชาการ และเหมาะสมกับบริบทที่เกี่ยวข้องให้บึงสีไฟธำรงคุณค่าอย่างยั่งยืน

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

(นายภาดล ถาวรฤชรัตน์)
อธิบดีกรมทรัพยากรน้ำ